

GONIEC KRAKOWSKI

Ceny zasadnicze ogłoszeń: Za wiersz o wysokości 1 mm i 22 mm szerokości (1 szpalta) po 36 groszy, „marginesowe” po złotych 3— za 1 milimetr w jednej szpalcie (szerokość szpalty 45 milimetrów). Adres: „Goniec Krakowski”, Kraków, Wielopole 1, tel. 22061.

Rok VII.

Nr. 1.

Kraków, środa 3 stycznia 1945

Nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie przy dołączeniu porta zwrotnego. Prenumerata miesięczna 6.— zł., z odnośnikiem do domu 6.50 zł. W Rzeszy z dopłatą porta 7.50 zł. W Gen. Gub. tylko prenumerata przez urzędy pocztowe. Konto czekowe: Warszawa 658.

Führer na progu Nowego Roku:

„Niemcy obecnie są zdecydowane na wszystko”.

Z popiołów i gruzów zrodzi się piękniejszy świat powojenny.

Berlin, 2 stycznia. Nowy Rok zastał całe Niemcy w skupionym nastroju, odpowiadającym ogólnej sytuacji wojennej i wymaganiom chwili obecnej. Z pośród licznych odezw i apelów okolicznościowych, wydanych z okazji Nowego Roku i ogłoszonych przez radio i przez prasę niemiecką, odbiło się najgłośniejszym echem w społeczeństwie niemieckim przemówienie Führera, wygłoszone przez niego z Jego głównej kwatery tuż po rozpoczęciu się Nowego Roku. Wywody Führera, zawierające głęboko ujętą syn tezę dążeń światopoglądowych i politycznych Niemiec po przebyciu przez nie pięciu lat ciężkiej i zmiennej walki, ma następujące brzmienie:

„Zabieram dziś głos, powodowany wyjątkowo tylko przejściem do okresu Nowego Roku. Innych to i daleko większych rzeczy, aniżeli przemówień wymagał odemnie czas. Wypadki ubiegłych 12 miesięcy, szczególnie zaś wydarzenia 20 lipca, zmusiły mnie do skupienia całej uwagi i całego wysiłku w kierunku tego jedynego zadania, dla którego żyję od wielu lat, a mianowicie dla walki o przyszłe losy mego narodu. Jakkolwiek bowiem już oddawna przeciwnicy Niemiec przywykli do prorokowania nam z roku na rok załamania się, że jednak szczególne nadzieje pokładali, oni w roku 1944. Sądziłem bowiem, że nigdy nie znaleźli się tak blisko zwycięstwa, jak w pamiętnych dniach sierpniowych roku ubiegłego. Kiedy formalnie jedyną katastrofą następowala po drugiej. Jeżeli pomimo to jak przetrwać już niejednokrotnie, udało się zmniejszyć niebezpieczeństwo, to obok ofiar i wysiłków, jak i pracy, włożonej przez wszystkich mych rodaków w kraju i na froncie, przypada udział zasłuzdę także i własnej pracy i własnemu memu wysiłkowi. Tem samym działałem tylko w myśl zasad, wyrażonych przemówieniem w pamiętnym posiedzeniu Reichstagu w dniu 1 września 1929. Oświadczyłem wówczas, że w obecnej walce Niemcy nie będą zwyciężone ani bronią, ani czasem. Oświadczyłem, że dzień 9 listopada 1918 roku już więcej nie powtórzy się w Rzeszy.

Wroga agitacja.

Gdy tylko poszczególne narody objęte zostały groźbą nieufności, poczęto formułować na podstawie różnorodnych nadziei pewne prorocstwa, określając je wobec szerokiej mas jako przepowiednie bezwzględnie pewne, ba, nawet zrozumiałe przez się, przy czym posługiwano się pewną śmiałością agitatorską. Tego rodzaju propaganda korzystała przytem z dwóch metod. Z jednej strony uśmierzenie niecierpliwości szerokiej mas ustalono pewne terminy, które wróżyły ponad wszelkie wątpliwości załamanie się Niemiec. Z drugiej zaś strony zajmowano się dyskusyjaniem różnych zagadnień, których rozwiązanie po załamaniu się Niemiec okazałoby się koniecznym dla aliantów. Z pewnością somnambuliczną określono sierpień ub. roku, jako miesiąc bezwarunkowej kapitulacji Niemiec. Niedługo potem uzgodniono, że czołowi mężowie stanu aliantów spotkać się mieli jeszcze przed świętami Bożego Narodzenia w Berlinie. Niedawno temu ujawniono nowy termin załamania się Niemiec. Był nim styczeń, a w międzyczasie przesunięto go już na marzec 1945 roku. Ponieważ jednak oba te miesiące, zbliżają się z zawrotną wprost szybkością, obecnie ujawnia się niedwuznaczna ostrożność, albowiem już jest mowa o miesiącu sierpniu, a w lipcu bieżącego roku z całą pewnością termin podany przez aliantów, przesunięty będzie na zime 1946 roku, o ile do tego czasu nie skończy się wojna i to nie na podstawie kapitulacji Niemiec, której nigdy nie będzie, lecz tylko w następstwie zwycięstwa oręża niemieckiego. Cóż za usadnie psychologiczną prawidłowość takiego rozumowania, ustanawiało się równoległe do tych prorocstw coraz to inne teoretyczne komisje, stworzone niby dla załatwienia zagadnień europejskich po wojnie. Następuje nawet zakładanie instytucji, mających na celu regulowanie zaopatrzenia w żywność po załamaniu się Niemiec. Proklamowane są różnego rodzaju umowy gospodarcze, przygotowywane są linie komunikacyjne i bazy lotnicze, opracowywane są i obwieszczane ustawy o charakterze częściowo doprawdy idjotycznym, mające uregulować ustosunkowanie się do Niemiec. Wszystko to robi się w ten sposób, jakoby już była wygrana

wojna przez aliantów, i jako można było rozmyślać już obecnie bezpiecznie i spokoj-

Motywy wrogich manewrów.

Po pierwsze: Nie zna się wogóle narodu niemieckiego, a przedewszystkiem nie wie się o tem, że ostatnie 300 lat historii Niemiec nie uwypukliły istotnego obrazu narodu niemieckiego, albowiem lata te były tylko objawem przyczynowym wewnętrzniego rozprężenia politycznego. Nie wie się o tem, że Niemcy od chwili swego pojawienia się w historii stanowiły nietylko jeden z decydujących, ale nawet najbardziej decydujących czynników historii Europy, a co za tem idzie, historii świata. Nie wie się o tem, że naród niemiecki i dzisiaj jest tym czynnikiem, a co więcej, pozostanie nim i w przyszłości.

Po drugie: Większości obywateli, otaczających nasz kraj, ukryty był fakt, że o państwie narodowo-socjalistycznym niema żadnego pojęcia, że patrzy się na istotę tej idei ludowej bez żadnej głębszej świadomości, że wyniki i wyczuły dokonane były przez reżim narodowo-socjalistyczny wśród jak najcięższych okoliczności. Fakty te zresztą miały siłą rzeczy pozostać tajemnicą poza granicami Rzeszy, albowiem informowanie opinii publicznej, a temsamem jej kształtowanie odbywa się prawie wyłącznie za pomocą środków, znajdujących się tam w rękach żydowskich. Dlatego też fakty odnoszące się do Niemiec przedstawiane były w formie przekreślonej i zakłamanej. Najprawdopodobniej więc i w chwili obecnej nie uświadamiają sobie, że państwo narodowo-socjalistyczne nie da się zastąpić ani bolszewizmem ani kompleksem idei demokratyczno-plutokratycznej, o ile o ideach w tym znaczeniu wogóle może być mowa, ponieważ tak jeden jak i drugi kierunek na terenie samych Niemiec zdążył już dawno egzamin nieudolności, nie

O czym świat musi wiedzieć.

Na podstawie faktów przeszłych i obecnych znany dokładnie plany naszych przeciwników. Wiadomo nam, jakie zamiary żywią odnośnie do nas zarówno politycy brytyjsko-amerykańscy, jak i władcy bolszewicy, a koniec końcem ukryte za wszystkimi międzynarodowe żydostwo. Realizacja tych projektów przyniosłaby nam nietylko całkowitą rozdracę Rzeszy niemieckiej deportację 15 lub 20 milionów Niemców zagranicę i uciemiężenie reszty naszego narodu, zatrucie naszej młodzieży. Urzeczywistnienie tych planów przyniosłoby nam przedewszystkiem wygłodzenie milionów naszych rodaków, nie mówiąc już o tem, że przeciwieństwo tylko albo można żyć na wolności, albo umrzeć jako niewolnik.

O ile tego rodzaju świadomość do niedawna mogła być albo zakrzeczana, albo odrzucana jako teza propagandowa narodowego socjalizmu, to dzisiaj jest ona niczym innym jak szczerą i oficjalną proklamacją, ogłoszoną przez polityków i żydów prasowych a tem samem oficjalnym stanowiskiem rządówem krajów, znajdujących się z nami na stopie wojennej.

Wobec tego i my jesteśmy obecnie zdecydowani na wszystko. Świat powinien wiedzieć o tem, że Niemcy nigdy i za żadną cenę nie skapitulują, że Rzesza dzisiejsza wprawdzie jak wszystkie wielkie państwa w przeszłości może być narażona na różnego rodzaju niepowodzenia i klęski, lecz nigdy nie porzuci wytkniętej przez siebie drogi. Niechaj świat uswiadomi sobie, że obecne kierownictwo polityczne Niemiec podziela wszystkie troski i

nie nad poczynaniami, odnoszącymi się do sprawowania rządów w Europie przez państwa, które same w sobie stanowią niesłychanie wprost smutny przykład dla metod, jakimi nie należy rządzić narodami. Gdyby jednak w demokracjach zachodnich znalazł się ten, czy inny czołowy polityk, któryby naprawdę wierzył w to, co się impetuje narodom, wtenczas wytłumaczenie takiego faktu znalazłoby można w trzech przyczynach:

mówiąc już o tem, że wyniki ich działania w opianowanych przez nie krajach winny być uważane jako przykład jedynie odstraszcający.

Po trzecie: natomiast zapoznano się w tych krajach z czymś innym, czego nie zna przeważająca masa zdrowego narodu niemieckiego, a mianowicie z małą kłuką salono-wych polityków i generałów, która nie zdając sobie zupełnie sprawy ze swej własnej nędzy duchowej, politycznej i wojskowej stara się przekonać świat, że pewnego pięknego dnia zapamięta zamachu stanu potrafi objąć władzę i bez żadnych ceregieliów zdąży zaproponować kapitulację na modłę dokonaną we Włoszech, Finlandji, na Węgrzech, w Rumunji i w Bułgarii. Im mniejsza wiec była w obozie nieprzyjaciół Niemiec świadomość o Niemcach, im skromniejsza była ich wiedza o istocie państwa narodowo-socjalistycznego, tem chętniej budowali swe projekty na zapewnieniach tych, pozbawionych wszelkiego charakteru indywidualnego, uważając fantastyczne ich rojenia i wynurzenia za prawdę i honorując je nietylko silną wiarą, ale także brzęczącą gotówką.

Wobec tego na progu Nowego Roku pragnąłbym stwierdzić z całą stanowczością, że Niemcy, ich państwo i ich czołowe osobistości przepojone są niezłomną wolą i nieugiętym fanatyzmem zdecydowani doprowadzenia obecnej wojny za wszelką cenę do pozytywnego wyniku, i to również w wypadku konieczności wzięcia na siebie wszystkich, podyktowanych zmianami losami, niepowodzeń. Raz jeszcze stwierdzam to, co nazucila nam i przyszłość i teraźniejszość. Warto, żeby świat o tem wiedział na przyszłość:

wszystkie cierpienia swego narodu, lecz nigdy nie skapituje przed troskami lub cierpieniami. Kierownictwo polityczne Niemiec stwierdza natomiast, że jest ono zdecydowane przeciwstawić się każdemu krzyżowi z jeszcze większym nateżeniem sił, wyrównać ze spotęgowanym zapalem do pracy to, co stracono przez opieszałość. Stwierdza ono, że wyraża nietylko swe najwyższe uznanie każdemu, spełniającemu swój obowiązek, ale zapewni go, iż dokonany przez niego wysiłek nie będzie nigdy zapomniany. Z drugiej zaś strony podkreśla, że zniszczy każdego kto zamierza wycofać się ze współdziałania lub zniżyć się da roli niedzignego narzędzia w rękach nieprzyjaciół Rzeszy.

O co walczą Niemcy.

Umożliwiają nam zapoznanie się z ich zamiarami i to dzięki gadatliwości propagandowej, okazanej we wszelkich wy-murzeniach ich polityków, dziennikarzy, przeciwnicy Rzeszy przekonali wszystkich Niemców co do losu, jaki im wyznaczono, gdyby kiedykolwiek mieli przegrać obecną wojnę. Dlatego też naród niemiecki wojny nie przegra, lecz musi ją wygrać i wygra ją! Wrogowie Niemiec za wyjątkiem żydów nie zdają sobie sprawy za co walcą. W przeciwnieństwie do tego dla nas jasnym i jednoznacznym jest cel naszych wysiłków wojennych. Walczymy o byt i o przyszłe istnienie człowieka-Niemca, walczymy o naszą ojczyznę, o naszą dwutysięcletnią kulturę, o przyszłość naszych dzieci i wnuków, jednym słowem

walczymy o wszystko to, co stwarza właściwe i podstawowe wartości życia. Dlatego też Niemcy przybierają postawę, uprawniającą je do wznowienia modłów do Opatrności, aby łaskawie oceniła ich zmagania.

Aljanci walczą przeciw kulturze.

Walka obecna już sama w sobie jest bezgranicznie ciężka. Wynika to z istoty przytoczonych już zamiarów przeciwników Niemiec. Ponieważ kierują nimi zamiary wytopienia Niemców, starają się zastosować te metode już w czasie wojny i to środkami, jakich nie znała dotychczas cywilizacja ludzka. Burzą miasta niemieckie kierują się oni nadzieją, że uda im się nietylko uśmiercić kobiety i dzieci niemieckie, lecz że potrafią zniszczyć dokumenty tysiącletniej kultury, którym nie mogą przeciwstawić żadnych równorzędnych wartości. Również kampanja niszcząca zabytki kulturalne Włoch podyktowana była analogicznymi względami, badacami zresztą ukrytym celem wojennym również podczas kontynuowania wojny na terenie Francji, Belgji i Holandji. Z popiołów i gruzów jednak miast niemieckich odrodziła się podobnie do Feniksa niezłomna wola Niemców. Gdy nadejdzie kres trzech lat, szarpanych nędzą i cierpieniem, każdy Niemiec będzie dumny z tego, że może się przyznać do przynależności do narodu niemieckiego. I nadejdzie czas, że nawet dzisiejsi nasi przeciwnicy odczuwać będą za hańbę uprawiane przez nich obecnie dzieto niszczenia kultury, które po wsze czasy tkwi w naszej pamięci i będzie krwawiąca rana w naszych sercach.

Niema chyba człowieka w jakimkolwiek większym kraju świata, któryby lepiej odemnie znał naród swój i jego miasta rodzinne. Do wszystkich miast i miejscowości na terenie Niemiec, które dziś są zburzone, miałem stosunek nietylko historyczny, ale również osobisty. Łączyło mnie z nim od wielu lat nietylko zamiłowanie historyczno-kulturalne i sentyment ludzki, ale byłem związany z ich losem niezmiernie, szczególnie do ich przyszłego rozwoju i rozkwitu. A może ta właśnie okoliczność pozwalała mi smutek mój i cierpienie znieść nieco lżej, albowiem wiem może lepiej od kogokolwiek innego, że kiedyś w przyszłości, gdy skończy się obecna wojna, grody niemieckie powstaną ponownie ze zwalów ruin i gruzów i staną się miejscami urodzin nowego, pięknego życia niemieckiego Niemca. Powstana one pod względem zewnętrznym o wiele potężniejsze i ładniejsze, aniżeli były kiedykolwiek przedtem. Miejsce zniszczonych koszarów mieszkalnych zajmą budowle bardziej odpowiadające warunkom higieny i zdrowia. Wszelkie wymagania społeczno-kulturalne względnie będą w większym stopniu, aniżeli to dotychczas było możliwym. Lecz mimo to nie będziemy już wleceć posiadać licznych zabytków kultury i sztuki o walczynek wartościach i nie będziemy mieli żadnej możliwości ich odbudować, względnie odtworzyć. Przedewszystkiem zaś nie możemy już niezm zastąpić ofiar w niezliczonych drogach nam ludziach i strat, poniesionych przez nich w gromadzonych pieszczołliwie i umiłowanym w ciągu długiego życia pamiatek.

Rok największych obciążeń.

Rok 1944 był okresem, który w ramach obecnych potężnych zmagaj wojennych przyniósł nam największe obciążenie. Był to rok, w którym również okazało się ponad wszelką wątpliwość, że burżuazyjny ustroj społeczny nie potrafi już skutecznie przeciwstawić się gwałtownym burzom doby obecnej, a temniej nadechodzących czasów. Jedno państwo za drugim, które nie umiało znaleźć właściwej drogi do przewrotu nawskroś społecznego, znalazło się na drodze, prowadzącej do chaosu. Epoka liberalizmu należy do przeszłości. Tylko dziecko potrafi wierzyć w to, iż obecnej burzy, która objęła wszystkie narody, uda się sprostać półśrodkami parlamentarno-demokratycznymi. Opinia taka przypomina naiwne metody Metternicha, zastosowane swego czasu wobec walczących o swoje prawa do zjednoczenia narodowego. Następstwem braku jakichkolwiek rzeczywistych społecznych nowych wytycznych

Życiowych jest brak woli oporu materialnego nie tylko u narodów, ale także brak siły odporu materialnego u czynników kierowniczych tych narodów. Wszędzie możemy stwierdzić, że próba jakiegokolwiek tam renesansu demokracji okazała się zupełnie bezwzględna. Poza to zaś wyszła na jaw obecnie jedna ta wielka prawda:

Europa, jako gęsto zaludniony kontynent ziemi naszej, może albo żyć w takim ustroju, który przy jak najszerszym uwzględnieniu indywidualnych zdolności gwarantuje jak największe rezultaty pracy, hamując przy silnym ujarzmieniu wszelkich egoistycznych popędów i przerw, albo też państwa, istniejące w obecnej formie w środkowej i zachodniej Europie są niezdolne do życia, to znaczy: państwa te są skazane na zagładę.

Tchórzostwo powodem załamania się.

Oto cała tajemnica, dlaczego w roku ubiegłym za przykładem królewskiej Italii załamały się Finlandja, Rumunja, Bułgaria i Węgry. Załamanie się to należy jednak wytłumaczyć w pierwszym rzędzie tchórzostwem i brakiem zdecydowania czynników kierowniczych. Postępowanie tych czynników może być zrozumiane li tylko jako wynik zgniecia i społecznie amoralnej atmosfery świata burzliwego. Nicnawisz, okazana przeto przez szereg mężów stanu tychże właśnie państw wobec dzisiejszej Rzeszy, w gruncie rzeczy nie jest niczem innym, jak tylko głosem ziego sumienia, jak objawem pewnego kompleksu niższości w stosunku do zasad społeczności ludzkiej, które wyjątkiem nie są, ponieważ reprezentuje ona z powodzeniem pewne dążenia, nie odpowiadające ich gospodarstwu i ograniczonemu egoizmowi oraz związanej z tem politycznej krótkowzroczności.

Niezłomna ufność.

Taki stan rzeczy jednak jest dla Niemców tylko czemś w rodzaju nowego zobowiązania do coraz bardziej zdecydowanego nawiązania sobie, iż był lub nie był Niemiec w przyszłości zależy od konsekwentnego ukazywania niemieckiego państwa narodowego i że wszystkie niezmiernie ofiary, jakie zmuszony jest ponosić naród niemiecki, dadzą się usprawiedliwić tylko pod warunkiem zaistnienia ustroju społecznego, który skończy ze wszystkimi przywilejami i tępym nakładem na wszystkich członków narodu nie tylko obowiązek ponoszenia równych ciężarów, ale zezwala im również na korzystanie z równych praw życiowych. Zrozumienie moralnej wartości takiego naszego przekonania i wynikających z tego wytycznych walki przez nas prowadzonej a być naszego narodu, zagwarantuje każdemu z nas, a przede wszystkim mnie osobliście, niezłomną siłę do kontynuowania obecnego zmagania nawet w najcięższych chwilach i to z nieugiętą wiarą i z niezłomną ufnością w przyszłość. To przekonanie moje znalazło wymowne echo w reakcji jedynej w swoim rodzaju, z jaką spotkał się apel do którego wyśtosowania zmusiły mnie znane okoliczności przeszłego roku. Miliony Niemców, nieznających ze wszystkich zawodów i wszystkich warunków społecznych, zarówno mężczyźni, jak i kobiety, zarówno chłopcy, jak i dziewczęta, nie wyjąwszy nawet dzieci, chwyciły za łopaty i kilofy. Sformowały się i sformują się tysiące batalionów pasybilnego ruszenia, formują się niezłomne nowe dywizje. Powstały nawiąskowo korpusy artylerji ludowej. Jak z pod ziemi wyrastają brygady artylerji ludowej, młotaczy i dział szturmowych, formacje czołgów, eskadry samolotów myśliwskich zostały uzupełnione i wyposażone w nowe maszyny. Fabryki niemieckie dzięki wysiłkom robotników i robotnic dekonowały nieporównany wyczyn.

Z temi wysiłkami solidaryzują się w coraz większej mierze przedstawiciele innych narodów, którzy w charakterze sił roboczych, zatrudnionych na terenie Niemiec poznali i zrozumieili istotę naszej wspólnoty społecznej. Dzięki temu i korzystając z nadludzkiej wprost pilności i niezrównanego bohaterstwa czerpano nową siłę, o którą rozbija się wrogowie Niemiec. Proces ten powtarzać się będzie tak długo, póki nie skończą się pewnego dnia machinacje naszych wrogów.

Duch i wola Niemców, która woszelej czy później zmusza ich do tego, wędzie do historii i akrosilna będzie kiedyś jako cud naszego stulecia. Naród, który na froncie i w samym kraju dokonuje tak jedynej w swoim rodzaju wyczynów, który znosi i przetrwa niesłychane cierpienia, wyjdzie z tego zaryzującego się pieca silniejszy i bardziej zwarty niż kiedykolwiek był w swojej historii. Siła zaś, której Niemcy zawdzięczają wszystkie te zdobycze, a mianowicie zwycięstwa międzynarodowe, wieczny wróg całego świata, przynajmniej próba zniszczenia Europy i wyplenienia tego narodu nie tylko zniweczeniem swych zamierzeń, lecz sam na siebie spowodował zniszczenie.

Podziękowanie dla całego narodu

Na zakończenie ubiegłego roku w charakterze rzecznika swego narodu, a w chwili obecnej również jako kierownikowi jego losów, pragnę podziękować z głębi serca, przepelnianego szczerem uczuciem wszystkim nieprzełconym milionom moich radaków za wszystkie ich cierpienia, zniszczenia w milczeniu, za ich pracę doprowadzoną do końca. Słowa me obejmują zarówno

mężczyzn, jak i kobiety, a są zwrócone również pod adresem naszych najmłodszych, uszeregowanych w Hitlerjugend. Proszę każdego z nich, aby także w przyszłości nie osłabił, lecz aby miał zaufanie do kierownictwa ruchu naszego i aby z fanatyzmem stozył do końca nasza ciężka walka o przyszłość narodu. Co do mnie, to i w przyszłości postępować będę tak, jak w przeszłości i uczynię wszystko, aby zapewnić nam zwycięstwo. Rządziej dlatego obecnie przemawiam, bynajmniej nie z tego powodu, jakoby nie chciał lub nie mógł mówić, lecz tylko dlatego, że praca moja nie zezwala na przemówienia. Albowiem sadzę, że najwyższym moim obowiązkiem w chwili obecnej jest nieustanne myślenie i nieustanna praca nad podwyższeniem siły naszych armij, nad wprowadzeniem lepsze-

go rodzaju broni i sprzętu, nad formowaniem nowych jednostek i nad oddaniem do dyspozycji ich wszystkich sił, dających się zmobilizować z pośród Niemców. A prawdopodobnie już teraz przeciwnicy Niemiec zaczynają powoli zdawać sobie sprawę z tego, że nie spałem w czasie mego milczenia.

W końcu pragnę zapewnić was ponownie, że moja wiara w przyszłość jest niewaruszona. Na kogo Opatrzność zsyła tyle ciężkich doświadczeń, tego powołała chyba do najwyższych zadań. Dlatego jedyną moją troską skupia się na wysiłku, podjętym celem przeprowadzenia Niemiec przez okres obecnie ciężki, a otworzenia tem samym bramy do przyszłości, w którą wierzymy wszyscy, a w imię której niezłomnie walczyliśmy i pracujemy.

Nie mogę zakończyć swego apelu bez podziękowania Wszchemogącemu za pomoce udzieloną niemiennie Niemcom i ich czynnikom kierowniczym, jak również za siłę, którą nas obdarzył, abyśmy okazali się twardszymi od trosk i niebezpieczeństw. Jeżeli w związku z tem wspominał o podziękowaniu za uratowanie mojej własnej osoby, to czynię to tylko dlatego, ponieważ jestem szczęśliwy, że żyję i że będę mógł w ten sposób i nadal służyć memu narodowi. Jako rzecznik Rzeszy pragnę złożyć wobec Wszchemocnego uroczyste ślubowanie, iż także w Nowym Roku wierni i nieugięci oddani swemu obowiązkowi wierzimy niezłomnie, iż nadejdzie dzień, kiedy zwycięstwo przeychli się ostatecznie na tę stronę, która jest jego najbardziej godną: na stronę Niemiec.

Bezskuteczne ataki aliantów na południowy zachód od Bastogne.

Nieznaczna działalność bojowa na pozostałym froncie zachodnim. — Na Węgrzech odparto liczne ataki sowieckie w rejonie Szekesfehervaru i Felsögalla. — Ciężkiewalki w Kurlandji trwają.

Berlin, 31 grudnia. Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje z Głównej Kwatery Führera w dniu 30 grudnia:

W północnej części belgijsko-luxemburskiego rejonu bojowego nieprzyjaciel z obydwu stron Stavelot przeszedł do akcji obronnej, podczas gdy na południe od Bastogne w gwałtownych, ale nadaremnych atakach próbuje wyłamać ten filar naszego frontu. Nad rzeką Sauer trwają lokalne walki. W dniu wczorajszym nasze wojska zniszczyły w Belgji i Luxemburgu 37 nieprzyjacielskich czołgów i pancernych wozów zwiadowczych.

Niemieckie lotnictwo bojowe i bliskiego wsparcia przeprowadziło nocy ubiegłej ponownie skuteczne uderzenia na dowóz nieprzyjacielski. Formacje jednego z korpusów artylerji przeciwlotniczej zadały przeciwnikowi w walce lądowej wysokie krwawe straty i zestrzeliły w ostatnich 24 dniach 190 samolotów amerykańskich, w czem 15 szybowców transportowych, załadowanych amunicją artyleryjską.

Na pozostałym froncie zachodnim w dalszym ciągu panował spokój w działaniach bojowych.

London, Antwerpia i Leodjum znajdują się pod ciągłym ostrzałem broni dalekonośnych.

We Włoszech środkowych doszło tylko do potyczek, nie posiadających żadnego istotnego znaczenia.

Na Węgrzech nasze wojska odparto liczne ataki sowieckie w rejonie Szekesfehervaru i Felsögalla. W toku niespo-

dziewanych wypadów pancernych oraz skoncentrowanym ogniem artyleryjskim na pozycje przygotowane zadano nieprzyjacielowi ciężkie straty i poniósł on wysokie krwawe straty. W walce o pewną miejscowość zniszczono 10 z pośród 25 atakujących czołgów sowieckich.

Na obszarze Budapesztu formacje niemieckie i węgierskie odrzuciły gwałtowne natarcia bolszewickich czołgów i piechoty. Na północ od rzeki Elpel bolszewicy we wzmocnionym stopniu wywierają nacisk w kierunku północnym. Pod miejscowością Szczeny i w rejonie źródeł Sajo powtarzane natarcia sowieckie pozostały bez skutku.

W Kurlandji punkty ognikowe ciężkich walk obronnych znajdowały się w dniu wczorajszym w rejonie na północ od Doblen. Nasze wojska w przykładnej, nieugiętej postawie odrzuciły wszystkie natarcia, o ile nieprzyjaciel już poprzednio nie został rozproszony na pozycjach przygotowanych artylerją i granatnikami.

Bombowce i myśliwce anglo-amerykańskie również w dniu wczorajszym kontynuowały swe ataki terrorystyczne na ludność cywilną w Niemczech południowych i zachodnich, szczególnie w rejonie nadreńsko-wołoskiej. Ciężkie szkody w budynkach powstały przede wszystkim w Bingen oraz podczas nocnego ataku Anglików w miejscowościach obszaru nadreńsko-wołoskiej. Na skutek akcji myśliwców i artylerji przeciwlotniczej lotnictwa Anglii i Amerykanów stracił wczoraj podczas tych ataków 47 samolotów, w czem 25 czteromotorowych bombowców.

Ogień dalekonośny na Leodjum i Antwerpję trwa

Nowy sukces niemieckich łodzi podwodnych.

Berlin, 1 stycznia. Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje z Głównej Kwatery Führera w dniu 31 grudnia:

W bitwie zimowej pomiędzy Mozą a Mozela obydwie strony rzuciły do akcji tak znaczne siły, że przy odstąpieniu pozostałych frontów uwikłała się w tej bitwie połowa wszystkich dywizji stojących na zachodnim placu boju. Jej punkty ciężkości znajdują się w rejonie Rochefortu i Bastogne. Atakom naszym na południowy zachód i południowy wschód od Bastogne próbował nieprzyjaciel przeciwstawić się, prowadząc silne przeciwnatarcia na południową flankę naszego klinu ofensywnego. W zaciętych walkach udaremnił ten zamiar. Zniszczone przytem 34 czołgi nieprzyjacielskie. Bitwa toczy się dalej.

Ogień dalekonośny na nieprzyjacielskie bazy zaopatrzniowe Leodjum i Antwerpję trwa nadal.

Na wybrzeżu liguryjskim rozbito na południe od miejscowości Massa próbę lądowania słabszych sił nieprzyjacielskich. Przeciwnik pozostawił licznych zabitych i jeńców. Na pozostałym froncie w środkowych Włoszech nie doszło również wczoraj do żadnych działań bojowych o poważniejszym znaczeniu.

Na węgierskim obszarze bojowym bolszewicy po swych wysokich stratach, poniesionych w ostatnich tygodniach prowadzili pomiędzy Drawą, Jeziorom Białym i południową granicę Słowacji tylko nieskoordynowane natarcia, które odparto. Próby ich wtargnięcia z kilku stron do Budape-

sztu rozbiła dzielna załoga niemiecko-węgierska na krańcach miasta. W bitwie obronnej na zachód i północ od Budapesztu bolszewicy stracili w czasie od 20 do 27-go grudnia 415 czołgów.

Wzdłuż granicy słowackiej nieprzyjaciel rozszerzył na dalsze odcinki swe próby przelamania, skierowane na północ. W uporczywych walkach górskich odparto albo powstrzymano po nieznacznych sukcesach początkowych ataki nieprzyjacielskie pomiędzy rzeką Gran a rejonem źródeł rzeki Sajo. Na froncie ciągnącym się od wschodniej Słowacji aż po Niemem w dalszym ciągu panowała nieznaczna działalność bojowa.

Po 16 dniach gwałtownych walk osłabła wczoraj trzecia bitwa na obszarze Kurlandji. Tam, gdzie nieprzyjaciel jeszcze zaatakował, wojska jego utknęły w naszym ogniu.

Amerykańskie formacje terrorystyczne dokonały za dnia wypadów na rejon Niemiec zachodnich i południowo-zachodnich i prócz innych miejscowości zaatakowały szczególnie Kassel i Kayserslautern. W godzinach wieczornych formacje brytyjskie ponownie rzuciły liczne bomby na Köln. Ataki nękające kierowały się na Hannover. Na nieprzyjacielskie ataki terrorystyczne odpowiadała się w dalszym ciągu ogniem odwetowym skierowanym na Londyn.

Niemieckie łodzie podwodne kontynuują ciężką walkę z nieprzyjacielską żegluga dowozową. Na wodach przybrzeżnych wokół Anglii zatopili one ponownie 6 statków o łącznej pojemności 25.600 brt, w czem jeden frachtowiec załadowany amunicją.

Gwałtowne walki w południowej części frontu zachodniego.

Front na obszarze Kurlandji zdecydowanie w rękach niemieckich.

Berlin, 2 stycznia. Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje z Głównej Kwatery Führera w dniu 1 stycznia:

Na południowym froncie rejonu naszego włamania pomiędzy Mozą a Mozela toczyły się gwałtowne walki. Ponawiane próby Amerykanów wgniecenia znacznymi siłami pancernymi pozycji naszych na po-

łudnie i na zachód od Bastogne pozostały bez skutku i kosztowały ich szczególnie wysokie straty w materiałach i ludziach. Nasze wypróbowane formacje w walkach szalejących przez cały dzień zniszczyły 121 czołgów i pancernych wozów zwiadowczych oraz liczne kolumny nieprzyjacielskie.

W Alzacji-Lotaryngji nasze wojska

przeprowadziły szereg wypadów na ogłoceności obecnie z znacniejszych sił front amerykański. Z obydwu stron Blisch zaatakowały one na szerokim froncie pozycje nieprzyjacielskie czaj zbrojnych, wypierając te oddziały na główną linję bojową.

Nieprzyjacielska komunikacja dowozowa we Francji północnej oraz Belgji była ubiegłej nocy celem skutecznych ataków naszego lotnictwa bojowego i myśliwskiego.

Leodjum i Antwerpia znajdują się pod bezustannym ostrzałem naszych broni dalekonośnych.

We Włoszech środkowych odparto nieprzyjacielskie wypadki zwiadowcze w górach na południe od Imola oraz na obszarze Romanji. Poruszenia i koncentracje oddziałów brytyjskich zwalczano silnym ostrzeżowaniem.

Mimo kilkakrotnych ataków bolszewickich sytuacja na Węgrzech pozostała bez zmian na całym froncie pomiędzy Drawą i granicą słowacką oraz pod Budapesztem. Punkt ogniskowy walk wczorajszych znajdował się w rejonie nadgranicznym Słowacji pomiędzy Granem a górnym biegiem Elpel. Za wyjątkiem kilku zaryglowanych w międzyczasie włamań, natarcia nieprzyjacielskie załamały się jeszcze przed naszymi pozycjami.

Na całym pozostałym froncie wschodnim aż po Niemem dzień przebiegł bez szczególnych wydarzeń.

W Kurlandji nieprzyjaciel podjął znowu swe ataki tylko w rejonie na północny zachód od Doblen. Nasze dywizje w uporczywych walkach rozbiły przeprowadzone po gwałtownym przygotowaniu ogniem próby przelamania się bolszewików, którzy ponieśli przytem wysokie krwawe straty.

W 11 dniach ciężkich walk formacje armij lądowej, oddziałów 5 i jednostek 55 złożonych z ochotników lotewskich, walczących pod naczelnymi rozkazami generała-półkownika Schörnera i wybitnie wspierane przez powietrzne formacje i jednostki artylerji przeciwlotniczej lotnictwa pod rozkazami swego naczelnego dowódcy generała lotnictwa Pflugheila, odrzuciły nawał 16 dywizji strzeleckich i 22 formacji czołgów i dział szturmowych. Dzięki nadzwyczajnym wyczynom dowództwa i oddziałów front na obszarze Kurlandji, za wyjątkiem małych ważnych strat terenowych, pozostał zdecydowanie w naszych rękach. W czasie od 21 do 31 grudnia zniszczono 513 czołgów oraz zdobyto 79 dział i 267 karabinów maszynowych. Krwawe straty nieprzyjaciela są niezwykle wysokie. Artylerja przeciwlotnicza lotnictwa zestrzeliła w czasie walk 112 samolotów sowieckich. Jednostki myśliwskie straciły 145 dalszych aparatów.

Anglo-amerykańskie formacje terrorystyczne kontynuowały swe ataki na obszar Niemiec zachodnich i rzuciły bomby na miasta w Niemczech północnych i północno-zachodnich. Większe szkody w dzielnicach mieszkaniowych powstały przede wszystkim na terenie Wielkiego Hamburga oraz podczas nocnego ataku Anglików na miejscowość Oberhausen. We wczesnych godzinach wieczornych stolica Rzeszy była celem nalotu szybkich brytyjskich samolotów bojowych. Lotnictwo myśliwskie i artylerja przeciwlotnicza lotnictwa zniszczyły 75 anglo-amerykańskich samolotów w większości czteromotorowych bombowców.

W godzinach przedpołudniowych dnia 31 grudnia ub. r. artylerja przeciwlotnicza marynarki zestrzeliła ponad wyspami wschodnio-fryzjskimi 9 czteromotorowych bombowców. Tym samym marynarka wojenna i handlowa zestrzeliła w miesiąc grudnia łącznie 99 samolotów nieprzyjacielskich.

Jak donosi radio watykańskie zmarł wskutek udaru serca biskup Faenzy, Monsignor Scallante, pod wpływem licznych bombardowań i ostrzeżowania miasta Faenza, w którym pozostawał do tego czasu.

*

Zmarł nagle w Sewilli w piątek były kanclerz arcybiskupa sewilskiego, Bernal Zurita.

